

взехъ и свихъ гнѣздо въ една водосточна трѣба. Зимата прекарахъ криво-лѣво, поне вѣтрѣ на духаше. А като настѣпи пролѣтѣта и почна снѣгѣтъ да се топи на покрива, едвамъ що не се удавихъ съ цѣлото си семейство... Ето какъвъ е нашиятъ животъ... А ти живѣешъ славно!

— А, ако взематъ поне еднажъ да те подковатъ, друга пѣсенъ ще запѣешъ. После, ти съвсемъ не знаешъ, що е това камшикъ, особено когато е той въ рѣцетѣ на коларя... Ехъ, не искамъ дори да си го спомня. А когато пѣкъ зиме ти турнатъ студено желѣзо въ устата!...

— Да, наистина, това е неприятно, — съгласяваше се Вrabчо. — Но все пакъ ти имашъ господаръ. Той те храни, а мене никой не храни...

— Затова ти пѣкъ можешъ да летишъ на свобода, дето искашъ. Пррр... и полетишъ, а мене господарѣтъ ме затваря въ яхѣра, и стой тука, като глупакъ... Нѣма по-добъръ животъ отъ вашия, птичия...

— Полети и ти, — подкачаше го Вrabчо. — Зеръ азъ нѣмамъ работа и така току-летия. Азъ цѣлъ день работя. Вече да не говоримъ, че самъ трѣбва да се храня, а главно — трѣбва да храня семейство... Колко мухички трѣбва да уловя, колко червеи?

— А кой краде по градинитѣ грахъ? — присмѣ се Бѣлчо. — Посѣятъ грахъ, а ти го изринешъ и изкълвешъ... Зная азъ твоята работа... Залудо не поставятъ по градинитѣ плашила!...

— Що? Грахъ ли?... Грахѣтъ е дребна работа... А я ти ми разкажи, какъ лениво теглишъ колата... Огоенъ си като свиня и едвамъ се мѣкнешъ... Смѣшно е да те гледа човѣкъ. А още се оплаквашъ отъ камшика. Ехъ ако би погладувалъ хубавичко, тогава ще видишъ, какъ би припкалъ по леко...

Като нѣмаха работа, другаритѣ обичаха да спорятъ и да се наддумватъ. Особено Вrabчо бѣше отчаянъ кавгаджия и закачка. Зиме той ставаше по-смиреничекъ. Мръзнѣха тѣнкитѣ му крачка и трѣбваше да припка по двора за да ги стопли. На пролѣтъ, той ставаше страшенъ немирникъ. Още рано-рано сутринъ, почваше да прехвърква на вси страни, да чурулика отчаяно и да се бие съ другитѣ вrabци.